

af Hans Jørgensen

JEG TROR aldrig helt, at menneskene finder ud af det med kærligheden. Det med den eneste ene tror jeg ikke på. Men det bliver også kompliceret, hvis vi opgiver drømmen om ham.

Du kan få meget fra forskellige mennesker. Det er spændende, at vi på den samme tid kan være fortabt i flere.

Oplever 35-årige *Benedicte Toftegård*, som i går debuterede på forlaget Fremad som roman-forfatter med "Udsigt fra et rugbrødstårn".

I bogens knap 300 sider møder læserne en gruppe af unge, som handler politisk i deres fagforening og i deres hverdag som BZ'ere. Bogen handler også om ung og sårbar kærlighed. Hvor parforholdet for nogle skal skabe trygheden, mens andre netop er på flugt fra dets ensformighed.

Fælles for dem er, at de er aktive. De vil forandring og drømmer om folkets store revolution.

Fagbladet møder en spændt debutant nogle dage før bogen er i handlen, mens hun er i gang med at åbne bogkassen med frieksemplarene fra forlaget.

Romanen har været flere år undervejs, så efterhånden som torsdag den 23. september nærmer sig, vokser spændingen.

Efter samtalen bliver

At åbne en kasse ny-trykte romaner er en herlig oplevelse for Benedicte Toftegård.

■ ■ ■ ■
BENEDICTE TOFTEGÅRD DEBUTERER I GÅR MED ROMAN OM UNGES KÆRLIGHED, DRØMME OG KAMPE
■ ■ ■ ■

KÆRLIGHED & BZ

MEDIEN
nu...

synet med klostret i
Abel Cathrines gade
skaber mange minder frem.

Hvor der før lå
rugbrødsfabrik, er der nu
kedelige røde blokke.
Og "Sofavælgeren" er lukket.

det også til en køretur til to af bogens vigtigste steder: Mimersgade på Nørrebro, hvor i sin tid Arbejdernes Fællesbageri havde fabrik, men nu er afløst af ensformige røde boligblokke.

I det gamle kloster i Abel Cathrines gade summer det af byggeaktivitet, fordi det skal indrettes til offentlige kontorer. Men endnu ses sporene fra de glade BZ-dage, som endte i skidt og junk.

Sif

En af bogens hovedpersoner er Sif. Hun er som dig pjusket korthåret?

- Jeg har nu kun været korthåret i kort tid. Førhen nåede håret næsten til hofien, smiler Benedicte Toftegård.

- Romanen er slet ikke en selvbiografi. Ingen af pigerne i bogen er mig. Personerne har fået deres eget liv, efterhånden som bogen er skrevet. Det med at skrive lærer man undervejs, fordi tingene hele tiden udvikler sig.

Men du er vel også som romanens hovedpersoner et politisk engageret menneske?

- Ja. For mit vedkommende begyndte det i 1972. Min mor var invalidepensionist og boede alene med os to børn.

- Hvorfor det lige var DKU Østerbro, som jeg blev medlem af, ved jeg ikke. Men det var dem, man dengang mødte på gaden. Jeg meldte mig ud i 1979 efter at have haft mange opgør med dem.

- Jeg fortryder absolut ikke årene i DKU, men de var alt for autoritære for mig. Mit liv var også ændret på anden vis, fordi jeg havde fået en lille dreng.

- I stedet bliver jeg trotskist og medlem af SAP - Socialistisk Arbejderparti og er det stadig. Jeg er ikke så aktiv, men har en masse bekendte der. Jeg bruger det meste krudt uden for partiet.

BZ

Hvad med BZ?

- Vi fra SAP var med til at starte BZ-bevægelsen, men med nogle helt andre visioner end nu. For os var kontakten til fagbevægelsen meget vigtig.

- Fagbevægelsen bør nemlig gøre meget for at organisere de unge. Også de, der nu sidder og hænger rundt om på bænken.

- Fagbevægelsen skulle lytte mere til de unge. De unge skal have lov til at kludre i det. Uden aktive unge får vi ikke en ny generation af faglige ledere med visioner.

- Mange unge kommer i dag aldrig ind og oplever arbejdspladens fællesskab. Det er fedt at skrive og lave teater og spille musik.

- Men ideen med det tredje arbejdsmarked er forkert. Det handler for mig om at fordele arbejdet, for vi skal alle sammen kunne være kreative og have ordentlig fritid, i stedet for at knokle sig halvt ihjel, som mange gør.

Hætten

Hvad synes du om BZ-hætten?

- Den kan der siges meget om. Både for og imod. De har jo - som også vi gjorde det - oplevet grove ubehageligheder fra urobertjentenes side. Selv ville jeg ikke bruge maske, siger Benedicte Toftegård.

Hvornår er du begyndt at skrive?

- Jeg har altid syntes, at det var sjovt at skrive.

- Som nyudlært typograf i 1982 blev jeg desværre arbejdsløs, og gik igang med at skrive teater. Det blev til Cabaret 84, som vi tog ud med på arbejdspladser. Jeg husker, vi spillede på det nu nedlagte Husum Tryk. At opleve nogle af de gamle typografer blive rørt til tårer, var noget, som gav mig selvtillid.

- Allerede i 1985 begyndte jeg at skrive på romanen, men har haft pauser ind i mellem. Nu har jeg også tre børn.

- Når jeg skulle på job, stod jeg op for at kunne skrive fra klokken fem til seks om morgenen. På jobbet kunne jeg så tænke videre på handlingen, når jeg kedede mig, husker Benedicte Toftegård.

Vintergækker

Benedicte Toftegård vil gerne skrive en ny roman. Men vil også gerne have et fast arbejde og være aktiv som nu, hvor hun er med i fagforeningens arbejdsløshedsudvalg og slås for at bevare et tæt sammenhold blandt de arbejdsløse.

Og venstrefløjen skal nok vokse igen:

- Det spirer rundt omkring. Som når vintergækker bryder frem.

- Sovjet er væk som forbillede. Det er godt i det lange løb, for Sovjet var noget lort.

- Socialisme skal bygge på demokrati, åbenhed og tillid til mennesker, siger debutforfatteren.

